

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **J. T.**, zastoupen Mgr. Ing. Jiřím Horou, advokátem se sídlem Moravské náměstí 15, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 24. 5. 2024, č. j. 52 A 8/2024-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 14. 11. 2023, č. j. KrÚ 92440/2023/ODSH/16 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Lanškroun, (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 4. 2023, č. j. MULA 12133/2023 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným z přestupku provozovatele vozidla podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“). Uvedeného přestupku se měl dopustit tím, že dne 01. 10. 2022 v době kolem 16:20 hodin, jako řidič motocyklu tovární značky BMW R 120 GS ADVENTURE, registrační značky X (dále též „motocykl“), při jízdě po pozemní komunikaci II. třídy č. 311 v km 66,6, ve směru jízdy od obce Horní Čermná – Nepomuky na obec Lanškroun, nepřizpůsobil rychlost jízdy vlastnostem motocyklu a dalším okolnostem (mokrý a blátem znečištěná vozovka pozemní komunikace), které mohl předvídat, neboť byl na znečištění vozovky pozemní komunikace upozorněn dopravním značením postupně snižujícím nejvyšší dovolenou rychlost (70 km/h, 50 km/h a 30 km/h) a rovněž dopravním značením č. A8 – „Nebezpečí smyku“. V důsledku nepřizpůsobení rychlosti jízdy mokrému a znečištěnému povrchu, tedy okolnostem, na něž byl žalobce předem upozorněn dopravním značením, následně na

znečištěném povrchu ztratil stabilitu a spadl s motocyklem na pozemní komunikaci, přičemž tímto jednáním žalobce dle žalovaného rozhodnutí porušil § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 6 000 Kč.

II.

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále též „krajský soud“), který ji zamítl shora označeným rozsudkem. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Předně namítal, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s jeho argumentací ohledně nemožnosti spáchat uvedený přestupek a dospěl k nesprávným skutkovým závěrům. Trval na tom, že učinil vše, co bylo možné učinit, aby k závadnému jednání nedošlo. Trval na tom, že je třeba vzít v potaz, z jakého důvodu daný protiprávní stav na vozovce byl (využití zemědělské techniky, která na danou silnici vjížděla). Přestože nepopírá obecnou odpovědnost řidiče přizpůsobit jízdu stavu vozovky, nelze opomínat, čím byl protiprávní stav způsoben a tomu následně při vyhodnocování přizpůsobit konečné rozhodnutí. Měl za to, že jak krajský soud, tak správní orgány zcela bagatelizovaly, že původcem byla třetí osoba a dané znečištění se na vozovce nemělo nacházet. Krajský soud tuto argumentaci nesprávně odmítl s poukazem na to, že se na místě nacházelo dopravní značení upozorňující na nutnost snížení rychlosti a nebezpečí smyku. Dopravní značení dle jeho názoru nemohlo zhojit protiprávní stav, který se na silnici nacházel. Zdůraznil, že nikdy netvrdil, že by značení vyhodnotil jako chybné a rozhodl se je ignorovat, nýbrž že bylo umístěno chybně a protiprávně. Za takových okolností mu lze stěží klást za vinu, že si nehodu způsobil sám. Dle jeho názoru nebylo možné přijmout závěr, že chybné umístění dopravního značení není relevantní. Přitom bylo zřejmé, že protiprávní stav zavinila třetí osoba a ani (přechodně) dopravní značení, které tam sama bez povolení příslušného silničního úřadu umístila, ji nemohlo vyvinut z protiprávního jednání. Trval na tom, že mu nemůže být dáváno k tíži, že nerespektoval dopravní značení, které bylo protiprávní. Za situace, kdy byl protiprávní stav na vozovce způsoben jiným subjektem, považoval za rozporné s dobrými mravy, aby byl shledán vinným ze spáchání přestupku.

[4] Namítal také nesprávnost znaleckého posudku spočívající v tom, že znalec měl chybné, nepřesné a nedostatečné vstupní informace. Nemohl proto obstát závěr krajského soudu, dle něhož nebylo možné polemizovat ze závěry znalce, neboť jde o odborné stanovisko. Situace popsána znalcem byla pouze znaleckým odhadem, nikoliv přesnými a nespornými skutečnostmi. Nadto znalec ohledal místo nehody až tři měsíce po nehodě. Nepovažoval za správný postup znalce, který vycházel pouze z fotografií dopravního značení, které však bylo na místě umístěno protiprávně. Tím

pokračování

spíše nikdo řádně neposuzoval, zda vůbec byly dodrženy minimální vzdálenosti mezi značkami a bylo možné na ně adekvátně reagovat. K tomu dále dodal, že znalec při hodnocení vycházel z nesprávné stopy vozidla a počasí, tudíž jeho závěry mohou být nepřesné. Nadto ze znaleckého posudku vyplynulo, že i kdyby jel maximální povolenou rychlostí, nebyl by s to před znečištěným úsekem zastavit. S ohledem na uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil se závěry krajského soudu. Odkázal přitom na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na své vyjádření k žalobě. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

IV.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Následně se zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.).

[7] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, o nichž rozhodoval před krajským soudem specializovaný samosoudce, je její přijatelnost. Kasační stížnost Nejvyšší správní soud přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to *i)* z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo *ii)* v případě zásadního právního pochybení krajského soudu. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[8] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[9] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem dalšího hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009-71).

[11] Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za

nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Nepřezkoumatelné je takové rozhodnutí, které nelze přezkoumat pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 4. 3. 2022, č. j. 5 As 158/2021-36). Napadený rozsudek výše uvedená kritéria přezkoumatelnosti splňuje. Je z něj patrné, proč krajský soud neshledal žalobní body důvodnými. Krajský soud v rámci vymezeném uplatněnými žalobními body přezkoumal postup správních orgánů a dospěl k přezkoumatelnému závěru, že správní orgány při zjišťování skutkového stavu nijak nepochybily. Nadto stěžovatel námitku nepřezkoumatelnosti nijak nezdůvodnil, pouze uvedl, že napadený rozsudek považuje za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Zdejší soud k tomu uvádí, že se takto obecně vznesenými námitkami může zabývat pouze v rovině obecnosti, v jaké byly vzneseny. Není na Nejvyšším správním soudu, aby dále za stěžovatele spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které jeho argumentaci doplňují či podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci stěžovatelova advokáta (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS)

[12] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani namítané vadě řízení před správními orgány. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně a má oporu ve správním spisu, přičemž při jeho zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí správních orgánů nelze považovat ani za nepřezkoumatelná či jinak vadná. Odpovídají konstantní judikatuře správních soudů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25). Správní orgány postupovaly v souladu s platnou právní úpravou, v rozhodnutí popsaly, ze kterých důkazů vycházely a tyto důkazy jednoznačně ověřovaly skutek, na základě kterého správní orgány vyslovily svůj závěr. Součástí správního spisu jsou listinné podklady, které umožňují bez důvodných pochybností učinit závěr o skutkovém stavu věci, a také že se stěžovatel dopustil předmětného přestupku. Svědčí o tom tedy v předmětném případě celý komplex důkazů (např. fotodokumentace, znalecký posudek, jednotlivé výpovědi a další).

[13] Zásadním a pro posouzení zákonnosti rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina stěžovatele. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání stěžovatelovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se stěžovatel dopustil zmíněného přestupku, přičemž kasační námitky (téměř shodné s odvolacími a žalobními námitkami) nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry o existenci jeho viny. Ze shromážděných podkladů ve správním spise má zdejší soud za prokázané, že pokud by se stěžovatel, jako řidič motocyklu, pohyboval nejvyšší povolenou rychlostí v daném úseku

pokračování

a respektoval by před místem nehody umístěné (byť nepovolené) dopravní značení omezující rychlost B20a Nejvyšší dovolená rychlost (omezení rychlosti z 70 km/h, 50 km/h a nakonec i 30 km/h) a dopravní značku č. A 8 – Nebezpečí smyku, tak měl možnost přizpůsobit rychlost své jízdy stavu pozemní komunikace v místě nehody znečištěné zemědělskou technikou podílející se na sklizni kukuřice, a nehodě by mohl zabránit. A to i za předpokladu, že by před znečištěnou částí vozovky nestihl zastavit. Byl přitom s dostatečným předstihem informován dopravním značením, že může následovat úsek pozemní komunikace, kde hrozí riziko smyku. Není sporu o tom, že v místě nehody byl povrch vozovky silně znečištěn blátem z pole a toto znečištění bylo způsobeno třetí osobou (společností Silyba a. s.), která byla za uvedené jednání shledána vinnou ze spáchání přestupku. Protiprávní jednání třetí osoby však v daném případě nemohlo zbavit stěžovatele jeho odpovědnosti za zmíněný přestupek.

[14] Nejvyšší správní soud se v minulosti opakovaně zabýval případy, kdy byla situace obdobná nyní posuzované věci. Například v rozsudku ze dne 24. 6. 2021, č. j. 3 As 285/2019-30, který se zabýval odpovědností za přestupek v případě, že jiná osoba jednala protiprávně. Nejvyšší správní soud v něm konstatoval, že je třeba posoudit, *„zda jednal protiprávně a zda jeho jednání je v příčinné souvislosti se vznikem dopravní nehody, tzn., že i řidič jedoucí v souladu s právními předpisy podle § písm. a) zákona o silničním provozu povinen reagovat včas na situaci v silničním provozu, byť zapříčiněnou protiprávním jednáním jiného řidiče“*. V této souvislosti je vhodné poukázat i na rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 8. 2014, č. j. 1 As 97/2014-129, dle něhož *„v souladu s výjimkou ze zásady omezené důvěry nemůže řidič motorového vozidla spoléhat na dodržení dopravních předpisů ostatními účastníky provozu na pozemních komunikacích v případech, kdy ze situace v provozu na pozemních komunikacích vyplývá povinnost dbát zvýšené opatrnosti nebo s předstihem reagovat na situaci, aby bylo zabráněno kolizi“*. Stěžovatel v dané situaci nemohl bez dalšího spoléhat na to, že ostatní uživatelé vozovky budou dodržovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť vzhledem k dopravnímu značení byl povinen dbát zvýšené opatrnosti a měl s předstihem reagovat na situaci, aby zabránil zmíněné nehodě. To vše za situace, kdy znaleckým posudkem bylo prokázáno, že kdyby respektoval uvedené dopravní značení, k nehodě by nemuselo dojít. Na uvedených závěrech nemůže nic změnit ani to, že zmíněné dopravní značení bylo na místě umístěno v rozporu s právními předpisy, neboť mu svědčí presumpce správnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83 nebo ze dne 26. 8. 2009, č. j. 1 As 57/2009-51). Nadto z pokladů ve správním spise nevyplývá, že by uvedené dopravní značky nebyly jasné a plně viditelné a že by z nich stěžovatel mohl vyvodit, že by se mohlo jednat o značku, kterou by nebylo třeba respektovat.

[15] Na uvedeném závěru nemohou nic změnit ani námitky směřující do znaleckého posudku, neboť znalec na místě nehody provedl i zaměření přenosného dopravního značení, které se nacházelo v daném místě v době dopravní nehody, přičemž dopravní značení bylo dle znalce v úseku a místě dopravní nehody umístěno v souladu s technickými podmínkami TP65 – Zásady pro dopravní značení na pozemních komunikacích a TP66 – Zásady pro označování pracovních míst na PK. Nebylo tak možné přisvědčit námitce, že vycházel pouze z fotodokumentace. Lze uzavřít, že příčinou nehody nebyla okolnost týkající se způsobu pohybu stěžovatele po

komunikaci (resp. počasí či v jaké části vozovky se nacházel), ale skutečnost, že nerespektoval výše uvedené dopravní značení.

[16] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani existenci pochybení takové intenzity, která by mohla vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39). Krajský soud nepochybil, pokud žalobu zamítl. Zdejší soud nemá, co by jeho závěrům vytknul a pro stručnost na něj odkazuje, aby neopakoval již jednou vyřčené.

[17] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[18] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2024

David Hipšr
předseda senátu